

Mayrina zgodba

Sem Mayra in imam 29 let. Rojena sem bila v kraju Ambato, manjšem mestu, ki je dve uri oddaljen od mesta Quito (glavnega mesta Ekvadorja).

Starši so vedno trdo delali, da so lahko poskrbeli zame in za mojo sestro. Uspelo jima je voditi dva posla, zato sva bili lahko s sestro deležni dobre izobrazbe. Leta 1999 se je vlada odločila, da zamenja valuto, kar se je imenovalo proces dolarizacije. Zaradi tega in zaradi uvajanja poceni kitajskega blaga v državo je začel posel mojih staršev slabeti. Ljudje iz Ekvadorja so raje kupovali poceni kitajske izdelke, zato je železnina mojih staršev propadla in ostal nam je le velik dolg. Starši so se takrat odločili, da bo bolje, če zapustimo državo in poiščemo boljše možnosti za vse, še posebej za naju s sestro.

V New York smo prispeli maja 2005 in pet dni pozneje sem dobila svojo prvo službo. Moj boter, ki je v ZDA živel že več kot 30 let, mi je ponudil delo raznašanja časopisov univerzi v New Yorku. Delo je bilo zelo neprijetno. Po eni strani sem zapustila državo in prijatelje, in ko sem odšla, mi je ostalo samo še eno leto študija do diplome. Po drugi strani sem delala za eno najboljših univerz v državi in močno sem si želela, da bi tudi sama dokončala študij. Zato sem se odločila, da takoj, ko zaslužim dovolj denarja, nadaljujem šolanje. Mlajša sestra, ki je imela takrat sedemnajst let, je delala za gradbeno podjetje. Spominjam sem, kako smo bili veseli, ko je izvedela, da je dobila delo v »podjetju«. Še sanjalo se nam ni, da je njeno delovno mesto v kleti. V službi sem jo obiskala samo enkrat; delala je v hiši v okraju Bushwick, kjer je bilo popolnoma temno, brez žarnic, samo z dvema velikima svetilkama in umazano kopalnico. Tla so bila vedno mokra, saj je voda kapljala iz prvega nadstropja. Če vas zanima, kakšno je bilo njeno delo: najemala je delavce brez dokumentov in jih plačevala 5 dolarjev na uro. Tudi sama je delala za enako plačilo 50 ur na teden. S sestro sva znali vsaj malo angleško, najhujše pa je bilo za očeta, ki ni poznal niti ene same besede. Delal je kot pleskar in zaslužil 200–300 dolarjev na teden. Na delu so zelo grdo ravnali z njimi, samo zato, ker je bil Latinoameričan. Enkrat se je pri delu hudo poškodoval; tako močno si je zvil gleženj, da je pri hoji potreboval bergle. Podjetje ni povrnilo nobenih stroškov zaradi poškodbe. Ravno nasprotno, rekli so mu, naj gre domov in se ne vrne več, ker ni več uporaben. Ker je bil delavec brez dokumentov, ni rekel ničesar in se je vrnil domov.

Jaz sem sedem let delala kot varuška in čistilka. Ko sem začela paziti na otroke, sem spoznala veliko dobrih ljudi z različnimi zgodbami, zakaj so tukaj. Ena od mojih dobrih prijateljic prihaja iz Hondurasa. Tukaj je, da služi denar in ga pošilja domov mami. Vendar sem prepričana, da ni ves denar za mamo. Sedemdeset odstotkov vsega, kar pošlje domov, gre naravnost v roke tolpe Mara Salvatrucha v Hondurasu. Če moja prijateljica ne bi vsak mesec poslala denarja zanje, bi ji ubili družino. Na žalost sama ne more storiti drugega, kot da trdo dela (zavoljo svojih dveh fantov) in pošilja denar domov v Honduras. Druga prijateljica prihaja iz Čila in se je priselila v ZDA, da je zbežala pred nasilnim možem. V mestu Valparaíso je pustila pet hčera. V približno desetih letih ji je uspelo v Čilu izšolati tri izmed njih. Pravi, da otroci nikoli ne bi imeli priložnosti za dostojno izobrazbo, če bi tudi sama ostala v Čilu.

Zaslužila sem dovolj za študij, vendar sem imela težave zaradi statusa brez dokumentov. Plačevala sem 1.400 \$ za letnik, študiju pa sem se posvečala pozno ponoči, ker sem morala delati, da sem si ga sploh lahko plačala. Plačevanje študija ni bila edina ovira. Dejstvo, da brez osebne izkaznice ne moreš niti izmenjavati izdelkov v trgovini in da te ljudje, ki nimajo pojma, zakaj si tukaj, kar naprej obsojajo, je bilo strašno neprijetno. Nisem govorila angleško in nisem imela prijateljev. Počutila sem se osamljeno. Potem sem diplomirala in danes se počutim izredno ponosna na vse, kar mi je uspelo narediti. V petih

letih smo s starši in sestro uspeli odplačati visok dolg in si ustvariti dostojno življenje v New Yorku. Res pa je, da smo za to delali 10 ur dnevno, 7 dni na teden. Zelo sem hvaležna vsem, ki so mi pomagali, pa tudi tistim, ki so bili grobi do mene, saj so vse njihove nesramne besede meni in staršem dajale dodatno moč, da nismo obupali.

Življenje v ZDA je za priseljence izredno naporno, saj se je treba vsak dan znova boriti proti rasizmu, nestrpnosti, predsodkom itd. Videla in slišala sem veliko stvari o priseljencih in naperjenosti proti njim. Številni so mene in mojo družino obsojali, ne da bi poznali našo pravo zgodbo. Vendar se človek s časom na vse to privadi. Še vedno pa ne razumem nevednosti nekaterih ljudi. Če odraščáš v državah tretjega sveta, vedno poslušáš zgodbe o tem, kako idealne so Združene države. Ljudje tukaj naj bi bili pametni, inteligentni in izobraženi. Zdaj pa vem, da vse to ne drži. Nekateri v ZDA nimajo pojma o tem, kakšen je svet zunaj njihove cone udobja. Kako lahko sploh obsojajo druge, če se niti malo ne zavedajo, kako nekateri ljudje trpijo?

Dejstvo je, da ta dežela stoji na temeljih priseljencev. Ti namreč plačujejo davke, delajo zelo trdo in na splošno prispevajo h gospodarstvu. Kakor koli že, tukaj smo iz obupa in ljudje nas najemajo. Ne verjamem, da bo kdo odšel.